

НИКОЛАЙ РАЙНОВ

ЧОВЕК И ЗМИЯ

chitanka.info

Имало двама братя. Те били вече женени, но си живеели заедно. Когато умрял баща им, разделили се. Разделили имотите си, разделили и градината.

В дела на единия брат имало круша, а в корените на крушата живеела змия.

Веднъж стопанинът на крушата обядвал под клоните ѝ заедно с децата си. Като се наяли, станали и оставили паничка с мляко. Щом се отдалечили, змията се измъкнала, изпила млякото и пуसнала в паничката една жълтица. Оттогава човекът всеки ден оставял под крушата по една паничка мляко и получавал по една жълтица.

Двамата братя имали по един син. Момчетата се обичали и си играели заедно. Веднъж едното казало на другото:

— Братовчеде, баща ти и баща ми са братя. Когато се разделиха, и двамата взеха поравно. Как така вие забогатяхте, а ние си останахме с това, което го имахме?

Другото момче разказало за змията и жълтиците.

Братовчед му го попитал:

— Ама познава ли те змията и излиза ли, когато ѝ занасяш млякото?

— Познава ме — казало момчето, — как не! Все аз ѝ занасям мляко.

Първият братовчед се замислил и рекъл:

— Знаеш ли какво, братовчеде? Хайде да убием змията, да ѝ вземем жълтиците и да си ги поделим.

— Ами баща ми? — попитало второто момче.

— Баща ти — казало първото, — когато отиде някъде, ти ще дадеш мляко на змията и щом тя излезе, ще я убием.

На другия ден, когато бащата излязъл, момчето занесло мляко на змията и повикало братовчеда си. Онзи дошъл и взел един камък. Другият пък се качил на крушата и се притаил там със секира в ръце. Щом змията се показала, първият хвърлил камък, откъснал ѝ опашката и търтил да бяга. Змията се разсърдила, извила се към крушата и ухапала момчето. То паднало и умряло. Скрила се змията в дупката, дошли родителите на момчето, оплакали го и го закопали под крушата.

Развалило се вече приятелството между човека и змията; нито той ѝ носел мляко, нито тя му давала жълтица.

Минали много години и всичко се забравило.

„Хайде — помислил си човекът, — да се помиря със змията. Момчето и тъй няма да се върне, а тя поне жълтици ще ми дава; обеднях доста, та ми трябват пари.“

Отишъл човекът под крушата, надникнал над дупката и рекъл:

— Змийо, мила посестримо! Станалото станало, всичко мина и се забрави; хайде да се помирим — аз да ти нося пак по паница мляко, а ти да ми даваш по жълтица.

Змията се показала отвътре и му рекла:

— Ех, побратиме, наистина всичко мина, но ти мислиш ли да бъдем пак такива побратими, каквито бяхме? Докато ти гледаш гроба под крушата, а аз — опашката си, не можем да бъдем приятели!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.